

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/139/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415210625
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6415210625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci v právnej veci navrhovateľky J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX R., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO 47234466, proti odporcovi POHOTOVOSTĽ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, o zaplatenie 1230,- eur s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 9C/321/2015 - 43 zo dňa 19.11.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 1 230,00 eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 28.07.2015 do zaplatenia, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 1 230,- eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 28.07.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 449,40 eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, na účet jej právneho zástupcu.

V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že v návrhu uplatňovaný nárok navrhovateľka vyvodila z troch zmlúv o úvere uzavretých s odporcom, a to zo Zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 27.03.2012, na základe ktorej odporca (ako veriteľ - dodávateľ) poskytol navrhovateľke (ako dlžníkovi - spotrebiteľovi) finančné prostriedky v sume 300,00 eur s tým, že mala veriteľovi túto sumu vrátiť zvýšenú o 288,00 eur (o poplatok), a to postupe v 12-tich mesačných splátkach, ďalej zo Zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 25.02.2013, na základe ktorej odporca (ako veriteľ - dodávateľ) poskytol navrhovateľke (ako dlžníkovi - spotrebiteľovi) finančné prostriedky v sume 500,00 eur s tým, že mala veriteľovi túto sumu vrátiť zvýšenú o 484,00 eur (o poplatok) jednorázovo, zo Zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 30.07.2013, na základe ktorej odporca (ako veriteľ - dodávateľ) poskytol navrhovateľke (ako dlžníkovi - spotrebiteľovi) finančné prostriedky v sume 350,00 eur s tým, že mala veriteľovi túto sumu vrátiť zvýšenú o 346,00 eur (o poplatok) do 23.07.2014. Predložené Zmluvy o úvere súd posúdil podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako zmluvy spotrebiteľské, resp. o spotrebiteľskom úvere, ktoré síce spĺňajú podmienku písomnej formy, nakoľko však neobsahujú obligatórne náležitosti zmluvy, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnuté úvery na základe týchto zmlúv treba považovať za bezúročné a bezpoplatkové (§ 11 ods. 1 písm. a)). Navyše poskytnutie úveru na ich

základe bolo dojednané za neprimerane vysokú odplatu, až 90 % a viac ročne, ktorú treba považovať za podmienku odporujúcu dobrým mravom a právny úkon absolútne neplatný. Navrhovateľka zaplatila odporcovi spolu na týchto úveroch sumu 2 380,00 eur (808 eur, 984 eur a 588 eur), hoci jej vznikla povinnosť zaplatiť odporcovi sumu 1150,00 eur, t.j. istinu z každého úveru. Plnenie presahujúce túto sumu predstavuje bezdôvodné obohatenie odporcu na úkor navrhovateľky vo výške 1230,00 eur. Preto súd podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zaviazal odporcu vydať navrhovateľke bezdôvodné obohatenie v uvedenom rozsahu. Súd priznal navrhovateľke aj úrok z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. od 28.07.2015, t.j. od prvého dňa nasledujúceho po dni, dokedy mal v zmysle písomnej výzvy navrhovateľky doručenej odporcovi odporca finančné prostriedky navrhovateľke zaplatiť. Vo zvyšku uplatneného nároku súd návrh zamietol (navrhovateľke nepriznal výšku úroku z omeškania 8,05 % ale 5,05 % ročne a nie od 23.07.2015 ako žiadala, ale od 28.07.2015).

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a navrhovateľke, ktorá bola v konaní neúspešná iba v nepatrnej časti, priznal plnú náhradu trov konania, trov jej právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podal odporca v zákonnej lehote odvolanie voči výroku, ktorým súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke súdom priznanú sumu spolu s úrokom z omeškania a voči výroku o trovách konania. Navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Namietal, že rozhodnutie okresného súdu nie je náležite odôvodnené, potom nie je ani preskúmateľné súdom vyššieho stupňa a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30.07.2013 mala navrhovateľka odporcovi zaplatiť poskytnutý úver vo výške 350,00 eur zvýšený o poplatok 346,00 eur do 23.07.2014. Podmienky zmluvy boli individuálne dohodnuté a nachádzajú sa v dohode o plnení v splátkach k Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30.07.2013, vrátane termínu skončenia zmluvy, s absenciou náležitostí zmluvy predpísaných zákonom 129/2010 Z. z. odporca nesúhlasí. Taktiež výška poplatku účtovaného odporcom za poskytnutie úveru nebola ku dňu podpisu zmluvy nijako obmedzená.

Pokiaľ ide o Zmluvu o úvere zo dňa 27.03.2012 a Zmluvu o úvere zo dňa 25.02.2013, namietal voči záverom súdu, že by malo ísť o spotrebiteľské zmluvy, že zmluvný vzťah založený týmito zmluvami o úvere medzi účastníkmi sa riadi ustanoveniami Občianskeho a nie Obchodného zákonníka, pretože zmluvné strany sa môžu dohodnúť, tak ako to bolo v danom prípade, ktorým z týchto právnych predpisov sa budú ich zmluvné vzťahy v budúcnosti riadiť. Tieto zmluvy nemusia obsahovať RPMN. Pokiaľ navrhovateľka napáda výšku príslušných poplatkov za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe týchto zmlúv, poplatky sú primerané okrem iného aj preto že poskytovateľ úverov je nebankový subjekt, ktorého riziko podnikania a náklady oproti bankám sú vyššie. Poukazuje aj na skutočnosť, že navrhovateľka v čase podpisu zmlúv výšku poplatkov nenamietala. Poplatok pozostáva v 1/3 z dohodnutého úroku a v 2/3 z nákladov za vypracovania a uzavretie zmluvy, administratívu s tým spojenú. Poplatok nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a odporca ako veriteľ nepoužíval nekalé obchodné praktiky. Ak navrhovateľka namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov.

Podľa názoru odporcu navrhovateľ plnil na základe platne uzavretých zmlúv o úvere a zo zmlúv o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon.

Odporca sa nestotožňuje ani s uložením povinnosti platiť trovy konania, ani s ich výškou, nakoľko vo veci ešte nebolo právoplatne rozhodnuté.

Navrhovateľka vyjadrenie k odvolaniu nepodala.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti podľa § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Rozhodnutie okresného súdu je v odvolaní napadnutých výrokoch aj v ich odôvodnení správne.

Odporca nepopiera, že v prípade zmluvy o úvere zo dňa 30.07.2013 sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa jeho názoru však obsahuje všetky, teda aj prvostupňovým súdom vytykané náležitosti. Odporca zotrváva na názore, že nakoľko úverové zmluvy zo dňa 27.03.2012 a zo dňa 25.02.2013 boli uzatvorené podľa ust. § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka ako nepomenované zmluvy, potom sa na tieto zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nevzťahuje a tieto zmluvy obsahujú všetky tie náležitosti, ktoré pre zmluvu o úvere vyžaduje Obchodný zákonník, pričom sa zároveň účastníci dohodli, že ich vzťahy ktoré vzniknú z týchto zmlúv do budúcnosti sa taktiež budú riadiť Obchodným zákonníkom. Z tohto odporca vyvodzuje, že uvedené zmluvy nemožno považovať za bezúročné a bezpoplatkové v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu je zrejmé a jednoznačné, že súd navrhovateľkou uplatnený nárok posudzoval a priznal z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré obohatenie má svoj pôvod (vychádza) zo Zmlúv o úvere zo dňa 27.03.2012, zo dňa 25.02.2013 a zo dňa 30.07.2013, ktoré navrhovateľka uzavrela s odporcom, o ktorých aj podľa názoru odvolacieho súdu niet pochýb, že sú zmluvami spotrebiteľskými resp. o spotrebiteľskom úvere, na ktoré sa vzťahuje režim spotrebiteľského práva. V uvedených zmluvných vzťahoch dlžníčka z úveru (v tomto konaní navrhovateľka) má postavenie spotrebiteľa, keďže ide o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a veriteľ, ktorý je právnickou osobou a poskytuje úvery v rámci svojho podnikania, má postavenie dodávateľa (v tomto konaní odporca). Súd je povinný v takomto prípade na zmluvný vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a prípadné dojednanie účastníkov o aplikácii Obchodného zákonníka je neplatné, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Zmluvný vzťah účastníkov, o ktorom niet pochýb že je spotrebiteľským vzťahom, sa vždy riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka a nemôže sa riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, ako to potvrdzuje aj prijatá novela Občianskeho zákonníka v zmysle zákona č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení iných zákonov zo dňa 25.03.2014, ktorá odstránila nejednotnosť v rozhodovaní súdov v tom, že jednoznačne stanovila, že na všetky právne vzťahy ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Potom nemôže v rozpore s takýmto ustanovením byť a neplatná je uzavretá dohoda o voľbe Obchodného zákonníka medzi účastníkmi spotrebiteľského právneho vzťahu. Nakoľko právny predpis zákon č. 102/2014 Z. z., ktorého je táto novela súčasťou, neobsahuje prechodné ustanovenia, to znamená, že od jej účinnosti - od 1. apríla 2015 sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Odvolací súd zastáva rovnaký názor ako okresný súd, že zo Zmlúv o úvere zo dňa 27.03.2012, zo dňa 25.02.2013 a zo dňa 30.07.2013, pripojených k žalobnému návrhu a predložených súdu, ktoré svojím charakterom sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere, nebola a nie je navrhovateľka povinná plniť svoje záväzky voči odporcovi v rozsahu úrokov a poplatkov, predmetné zmluvy je treba považovať bez ďalšieho za bezúročné a bezpoplatkové (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.), pretože nie sú v nich uvedené viaceré zákonom predpísané obligatórne náležitosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.), ktoré okresný súd konkrétne vymenúva v odôvodnení rozhodnutia. Možno dodať, že pre takýto záver súdu je postačujúce zistenie, že v zmluve chýba čo i len jedna z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V danom prípade napr. bolo a je postačujúce, že v zmluvách o úvere zo dňa 27.03.2012 a zo dňa 25.02.2013 nie je uvedená (okrem iných) náležitosť „termín konečnej splatnosti úveru“, ktorý má byť bezpochyby uvedený vo forme presného dátum - deň, mesiac, rok (termín konečnej splatnosti úveru nemožno vyvodzovať iba z celkového počtu splátok úveru, ktoré by mali byť zaplatené, ako sa domnieva odporca). V zmluve o úvere zo dňa 30.07.2013, ktorý úver mal byť splatený jednorázovo je táto obligatórna náležitosť síce uvedená (konečný termín splatnosti úveru je stanovený zároveň na deň jedinej splátky 23.07.2014), avšak ani z tejto zmluvy neplynú navrhovateľke povinnosti platiť úroky a poplatky, keďže v nej chýbajú iné obligatórne náležitosti predpísané ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., na ktoré poukázal okresný súd v jeho rozhodnutí.

Potom bol správny postup okresného súdu, keď v ďalšom posudzoval uplatnený nárok ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Rozhodnutie okresného súdu je vecne správne aj vo výroku o trovách konania. Trovy právneho zastúpenia navrhovateľky na prvom stupni boli vypočítané podľa ust. platnej vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov a námietka odporcu, že rozhodnutie je predčasné, pretože vec ešte nebola právoplatne skončená, nemá oporu v platnej právnej úprave a nie je opodstatnená.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p a podľa § 142 ods. 1 O. s. p. za použitia § 151 ods. 1 O. s. p.. V odvolacom konaní úspešná navrhovateľka náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a žiadne trovy jej ani nevznikli, preto odvolací súd navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu odvolacieho súdu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.